

Ale všechno to nebylo k ničemu. Semínko se pod zemí ani nehnu.

„Je to nějaký lenoch,“ povídá Křemílek.

„Nějaký ospalec je to,“ zívá si Vochomůrka a v tu chvíli usnul.

Křemílek povídá:

„Vstávej!“

A zívá si a usnul taky.

„Vy jste mi ale zahradníci,“ zasmálo se sluníčko na nebi a zamnulo si zlaté ruce. Potom silným sluncovým hlasem zazpívalo:

„Vstávej, semínko, holala,
a bude z tebe fiala.“

V tu chvíli se špičatá čepička zatřásla a vyklouzly zpod ní zelené lístky. Sluníčko jim podalo své zlaté ruce.

„Tak pojďte, já vám pomůžu.“

A jak pomáhalo, rostla tam pořád větší kytky. Sluníčko si kytku prohlídlo od kořínků až po poupata a leklo se:

„Propána, ty nejsi fiala?“

„Kdepak,“ řekla kytky, „já jsem divizna. Jenže jsem to těm dvěma kmotrům řekla po latinsky.“

A smála se, až z toho celá rozkvetla.

„Krucíš,“ povídá sluníčko taky málem po latinsky, „to jsem to vyvedlo!“

A radši uteklo za mrak, protože v tu chvíli se Křemílek proloupal ze spaní a volá:

„Ona to není fiala!“

Vochomůrka se tím křikem probudil taky a pomaloučku kytku obešel. Kvetla už na celou paseku a byla pěkná a voněla jako medová.

„I co,“ povídá Vochomůrka. „Fiala to není a verbaskum jí říkat nebudu, protože od toho brní jazyk.“

Jenže Křemílek na to, že každá kytky, co roste, musí mít jméno.

„Když musí, tak musí,“ mávl rukou Vochomůrka. „Tak jí budeme říkat třeba divizna.“

V tu chvíli vykuklo sluníčko za mrakem a vesele na ně zavolalo:

„To jsem si oddychlo! To jsem si opravdu oddychlo.“

